

Action Research ในรัฐออสเตรเลียใต้

ดวงตา ลักคุณะประสิทธิ์

ครูสอนภาษากับรูปแบบการทำวิจัยโดยทั่วไป

ครูสอนภาษาอังกฤษในบ้านเราก็คงไม่ต่างจากครูสอนภาษาต่างประเทศในส่วนอื่นๆ ของโลกนัก ตรงที่ไม่เชี่ยวชาญในการทำวิจัยในแนวที่เรียกกันว่า quantitative research หรือวิจัยเชิงปริมาณมากนัก เพราะการวิจัยแนวนี้มีระเบียบวิธีที่ตายตัวและมีสถิติและสูตรทางสถิติเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ข้อมูลที่แม่นยำ น่าเชื่อถือ ซึ่งไม่เหมาะกับอุปนิสัยพื้นฐานของผู้ที่มีการฝึกอบรมมาในแบบมนุษยศาสตร์หรือภาษาศาสตร์ ดังนั้นจึงมีครูจำนวนไม่มากนักที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือดำเนินการวิจัยในแนวนี้ กลุ่มครูที่ทำอยู่มักจะเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมมาทางนี้มากพอสมควร และมีจำนวนจำกัด อย่างไรก็ตาม ความสมดุลมักจะมีอยู่ในทุกอย่าง แม้ในระเบียบวิธีในการทำวิจัย การวิจัยในแนวที่เรียกกันว่า qualitative research หรือ ethnography ซึ่งเป็นการวิจัยซึ่งทำกันในสาขามานุษยวิทยาแต่เดิมที่กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในหมู่ของผู้สอนภาษาเพราะ ethnographic study เป็นการศึกษาที่ใช้วิธีการสังเกต การสอบถาม การศึกษาจากเอกสาร และการตีความในการดำเนินการวิจัย นอกจากนี้การวิจัยแบบ qualitative research หรือวิจัยเชิงคุณภาพต่างจากการทำวิจัยในแนวแรกตรงที่จะไม่มีการตั้งสมมุติฐานแต่แรก แม้ว่าใน

ตอนท้ายของการศึกษาผู้ทำวิจัยอาจเสนอสมมุติฐานขึ้นมาจากข้อมูลที่ได้มาเพื่อให้มีการศึกษาต่อไป และจะไม่มี การควบคุมตัวแปร หรือควบคุมน้อยที่สุด นั่นคือจะศึกษาสิ่งที่ต้องการศึกษาอย่างที่มีมันเป็นอยู่ตามปกติ และท้ายที่สุด การวิจัยในแนวนี้เป็นการศึกษาส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งที่ต้องการศึกษาได้ โดยไม่ต้องศึกษาทั้งหมด (Seliger & Shohamy, 1989) นั่นคือผู้วิจัยสามารถศึกษาปัญหาได้ก็ ตามที่ตนพบในขณะสอน หรือเกิดความสงสัยขึ้นมา แม้ปัญหานั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของระบบใหญ่ระบบหนึ่งก็ตาม ผู้ทำวิจัยอาจศึกษานักเรียนคนใดคนหนึ่งในชั้นเรียนโดยไม่ต้องศึกษาทั้งชั้นก็ได้ ซึ่งการศึกษาลักษณะนี้เรียกกันว่า case study การที่มีระเบียบวิธีการทำวิจัยทั้งสองแนวนี้ทำให้การวิจัยทางภาษามีแนวทางทำได้หลากหลายมากขึ้น งานวิจัยในแนว qualitative อาจนำผลงานวิจัยแนว quantitative มาสนับสนุนเพื่อทำให้งานวิจัยหนักแน่นขึ้น และทำนองเดียวกัน งานวิจัยในแนว quantitative บางครั้งก็จำเป็นต้องใช้การศึกษาปัญหาในแนว qualitative เพื่อให้ได้ข้อมูลเข้ามาพิจารณา (Freeman and Long, 1991) อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า ครูสอนภาษาในปัจจุบันหันมาทำวิจัยในแนว qualitative มากขึ้นเรื่อยๆ และเป็นที่น่ายินดีที่ แนวโน้มในปัจจุบันนี้จำนวนครูสอนภาษาและผู้วิจัยซึ่งเป็นคนเดียวกัน (teacher researcher) ดูจะมีมากขึ้นเรื่อยๆ

Action Research :

Action research เป็นระเบียบวิธีการวิจัยที่ถูกนำมาเผยแพร่ประมาณปี 1944 โดยนักจิตวิทยาทางสังคมชื่อ Kurt Lewin เป็นการวิจัยที่ใช้วิธีการวิเคราะห์ การหาข้อเท็จจริง การสร้างแนวคิด (conceptualisation) การวางแผน การลงมือปฏิบัติการ และอาจมีการหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอีก ก่อนที่จะมีการประเมินผล ขบวนการเหล่านี้จะดำเนินต่อไปเป็นวัฏจักรเพื่อให้เกิดความก้าวหน้าทางทฤษฎีและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ได้มีการนำการวิจัยในแนวนี้มาใช้ในการศึกษาในระยะใกล้เคียงกัน แต่ในที่สุดก็มีการวิจัยในแนวอื่นเข้ามาแทนที่ Action research อย่างไรก็ตาม การวิจัยแบบนี้ได้กลับมาสู่วงการศึกษากลับมาอีกครั้งประมาณปี 1970 ในปัจจุบันนี้ด้วยเหตุที่มีแนวโน้มให้ความสนใจวิธีการตีความ (interpretive method) ในการศึกษาวิจัยปัญหาประกอบกับนักการศึกษาเริ่มสนใจที่จะให้ครูผู้สอนลงมือแก้ปัญหาในการปฏิบัติของตนเอง อีกทั้งต้องการก่อให้เกิดความร่วมมือกันในการสร้างหลักสูตรและการประเมินผล ด้วยต้องการดึงให้ครูเข้ามาสู่การวิจัยมากขึ้น ดังนั้น action research จึงปรากฏในวงการศึกษามากขึ้นเรื่อยๆ ในทศวรรษหลังๆ นี้ (Kemmis, 1990)

ในวงการสอนภาษา นักวิชาการบางกลุ่มมีความเห็นว่า action research เป็นการวิจัยที่ทำโดยผู้ปฏิบัติการ (practitioner) ซึ่งในที่นี้หมายถึงครูสอนภาษา จะต้องเน้นการทำงานร่วมกัน (collaborative) และมีวัตถุประสงค์จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ทำอยู่ให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม David Nunan นักวิชาการผู้มียุทธศาสตร์สูงในการวิจัยทางการสอนภาษาในออสเตรเลียได้เสนอว่า การวิจัยที่ทำขึ้นโดยผู้สอนภาษาเอง ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาห้องเรียนของตน ผู้เรียนทั้งกลุ่ม หรือผู้เรียนเพียงคนเดียวก็ตาม ถ้าทำขึ้นเพื่อเป็นการหาคำตอบให้แก่ข้อสงสัยของตน มีการเก็บข้อมูลพร้อมแล้วมีการตีความแล้วละก็ ควรจะถือว่าเป็น action research เช่นกัน แม้ว่าจะขาดลักษณะการทำร่วมกับผู้อื่นหรือมีความตั้งใจว่าจะต้องนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอนก็ตาม อย่างไรก็ตาม Nunan ยังตั้งข้อสังเกตว่า จากงานวิจัยต่างๆ ที่มี ผู้ทำกันขึ้นมานั้นมีเพียงไม่กี่เรื่องที่ไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย (Nunan, 1992) นักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษชาวออสเตรเลีย

ผู้นี้ ได้พูดถึงการรวบรวมข้อมูลเพื่อทำ action research โดยทำกับห้องเรียน (classroom research) ไว้ว่าอาจจะใช้วิธีเก็บข้อมูลจากการบันทึกของทั้งครู และผู้เรียน (diary studies) จากการสัมภาษณ์ (interview) การใช้แบบสอบถาม และ check list การวิเคราะห์การปฏิบัติการสอนในห้องเรียนของครูผู้สอนเอง (protocol analysis and stimulated recall) และการทำกรณีศึกษา (case studies) วิธีการดังกล่าวนี้เป็นแนวทางการทำวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีของการทำวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ซึ่งมักจะใช้ในการทำ action research ในวงการสอนภาษาในขณะนี้

การส่งเสริมการทำวิจัยในหมู่ครูสอนภาษาต่างประเทศในรัฐออสเตรเลีย :

ขณะนี้ มีผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานอยู่มากมายหลายเชื้อชาติในออสเตรเลียและในเวลาต่อไป ประเทศนี้จะเป็นสังคมที่มีผู้พูดหลายภาษา นอกเหนือจากภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลทางการเมืองและเศรษฐกิจ รัฐบาลกลางจึงมีนโยบายให้ความสำคัญต่อการเรียนและการสอนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เด็กนักเรียนทุกๆ ไปในออสเตรเลียจะเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศในชั้นประถม โรงเรียนบางแห่งสอนภาษาต่างประเทศให้กับนักเรียนตั้งแต่ชั้น 3 ภาษาต่างประเทศที่สอนกันในโรงเรียนมีภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน อิตาลี อินโดนีเซีย เป็นต้น รัฐบาลของรัฐ South Australia ได้ตอบสนองนโยบายของรัฐบาลกลาง โดยได้จัดให้มีโครงการสนับสนุนครูสอนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมและมัธยมให้พัฒนาวิชาชีพของตน โครงการนี้มีชื่อเรียกว่า LIPT (Languages Inservice Program for Teachers) โครงการนี้มีจุดประสงค์สำคัญดังนี้คือ

- เพื่อพัฒนาทักษะในการวิเคราะห์และการปรับปรุงการสอนของครู
- เพื่อช่วยให้ครูมีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการสอนในชั้นเรียน และมีทักษะในการใช้โปรแกรมการสอนต่างๆ (programming skills) ให้มากขึ้น
- เพื่อสนับสนุนให้ครูมีส่วนในการปรับปรุงหลักสูตรการสอน (curriculum renewal) โดยการเป็นสมาชิกของ

โครงการและได้รับความช่วยเหลือแนะนำจากข่ายงานพีเลียง (network groups)

- เพื่อจัดหาข้อมูลอันทันสมัยทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ด้านการสอนและการเรียนภาษา

ในส่วนของครูที่เข้าร่วมในโครงการนี้ก็จะมีโอกาส

- ได้รับการอบรมการสอนภาษาและวิธีการทำวิจัย
- ได้ศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการสอนและการเรียนภาษา
- ได้มีโอกาสทำโครงการวิจัย action research ของตนเอง (Education Department, 1991)

โครงการวิจัยนี้ดำเนินงานอยู่ 4 ปี (1988-1991) มีผู้เข้าร่วมโครงการมากกว่า 300 คน และผู้เข้าร่วมโครงการ ได้มีโอกาสทำ action research และเขียนรายงานการวิจัยของตนขึ้น ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในเอกสารรายงานโครงการ LIPT รายงานการวิจัยที่ได้รับการคัดสรรแล้วจำนวน 8 เรื่อง ได้รับการตีพิมพ์ในเอกสารของ Education Department ในปี 1991 ซึ่งก็น่าสังเกตว่ารายงานการวิจัยทั้ง 8 เรื่องนี้เป็นการศึกษาโดยการใช้วิธีสังเกต สัมภาษณ์ การเขียน diaries หรือ journal ทั้งสิ้น ผลของการวิจัยเป็นการตีความของผู้ปฏิบัติการคือครูผู้สอนเองซึ่งทำวิจัยขณะที่สอนตามปกติเต็มเวลา และประสบปัญหาและแก้ปัญหาต่างๆ ระหว่างวิจัยโดยอาศัยคำแนะนำจากข่ายงานพีเลียง การที่ครูได้มีโอกาสทำ action research นี้ เป็นประโยชน์ต่อสาขาการสอนภาษาอย่างยิ่ง เพราะจากจำนวนงานวิจัยที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับชั้นเรียน (classroom-oriented research) จำนวน 50 เรื่อง ในช่วงหลังๆ นี้มีเพียง 15 เรื่อง เท่านั้นที่เป็นงานวิจัยชั้นเรียน (classroom-based research) อาจสรุปได้ว่าครูที่สอนอยู่ในห้องเรียนนั่นเองที่มีโอกาสดีที่สุดที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านการสอนการเรียนภาษาต่างประเทศ ด้วยการศึกษาระดับชั้นเรียนของตนหรือนักเรียนคนใดคนหนึ่งของตนโดยการทำวิจัยแนวที่ตนถนัดที่สุด เป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งว่าในจำนวนงานวิจัย 15 เรื่องที่กล่าวถึงนั้นมีเพียง 2 เรื่องเท่านั้นที่เป็นวิจัยในแนวที่มีการทดลอง (experimental study) มีถึง 13 เรื่องที่เป็นวิจัยในแนวที่ใช้วิธีการสังเกต สอบถาม และศึกษาจากข้อมูลที่เป็นข้อเขียน เช่น diaries หรือ journal (Nunan, 1992)

การดำเนินงานโครงการ LIPT:

LIPT Project team จะเป็นกลุ่มแกนกลาง ประกอบด้วย

1. กลุ่มผู้จัดการโครงการ (management team)
2. กลุ่มผู้ลงมือปฏิบัติการ ซึ่งประกอบด้วย ผู้ประสานงานของ LIPT (coordinator) เจ้าหน้าที่โครงการ (project officers) ผู้ประเมินผล (evaluator) ซึ่งเป็นกรรมการอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย
3. กลุ่มที่ปรึกษา (consultants)
4. ผู้ประเมินผล (evaluator) ซึ่งเป็นคนเดียวกับผู้ประเมินผลในกลุ่มที่ 2 ในช่วง 3 ปีแรกจะมีการจัดตั้ง network groups ซึ่งประกอบด้วยครูซึ่งเป็นสมาชิก และที่ปรึกษาทางด้านภาษา (language advisors) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญจากประเทศเจ้าของภาษาเอง โดยทั่วไปในแต่ละกลุ่ม network ผู้นำกลุ่มคือผู้ที่จะถูกเรียกว่า facilitator จะนำการประชุมและสนับสนุนให้สมาชิกทำวิจัย ตัว facilitators เองก็ทำวิจัยด้วยเช่นกัน ในปีแรก (1988) เป็นช่วง pilot project การดำเนินงานขยายไปทั่วรัฐในปีที่สอง (1989)

ในส่วนของผู้เข้าร่วมโครงการจะได้วันหยุดสอน 8 วัน และจะได้รับการอบรมทางด้านการสอนและการเรียนภาษา ถ้าหากได้รับเลือกเป็น facilitator ก็จะต้องเข้ารับการอบรมด้านผู้นำกลุ่มด้วย นอกจากนี้จะมีการช่วยเหลือแนะนำจากกลุ่ม network และการช่วยเหลือชนิดตัวต่อตัวจาก facilitator หรือ project officer ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นหรือผู้ทำวิจัยต้องการให้ช่วย นอกจากนี้ผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับการร่วมมือจากโรงเรียนด้วย และตลอดช่วงที่เข้าร่วมโครงการก็จะมีประชุมเป็นระยะซึ่งจะมีคู่มือจัดเป็นเอกสารเตรียมไว้ให้ จากการทำงานในลักษณะนี้จะเกิดสังคมของการทำงานร่วมกันระหว่างครูสอนภาษา เจ้าหน้าที่โครงการ ที่ปรึกษาด้านภาษาซึ่งเป็นผลดีต่อการสอนและการเรียนอย่างยิ่ง

สำหรับบทบาทของผู้ประเมินผล (evaluator) นั้นก็มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะต้องมีการประเมินผลอย่างใกล้ชิดทุกปี ด้วยการสังเกต สอบถามด้วย questionnaire และ

สัมภาษณ์แล้วจึงเสนอคำแนะนำให้ปรับปรุงโครงการในปีต่อไปในแนวใด ในปีนี้ 3 ผู้ประเมินผลจัดทำ case studies โดยศึกษาคู 11 คนในโครงการ โดยศึกษาเกี่ยวกับชั้นเรียนที่มีการทำวิจัย action research การให้ความช่วยเหลือแบบตัวต่อตัว และการให้ความช่วยเหลือจากกลุ่ม network และการประชุมที่ได้จัดขึ้น วิธีการที่ใช้ในการทำ case studies ก็คือการสังเกต สัมภาษณ์ และการประชุมกัน ผลของ case studies เป็นตัวกำหนดข้อเสนอด่างๆ ที่ผู้ประเมินผลจะเสนอให้ทำต่อไปในปีสุดท้าย

โครงการนี้สำเร็จลงได้ด้วยการใช้ทักษะในด้านการจัดการอย่างมีระบบทั้งของ LIPT Project team และของผู้เข้าร่วมโครงการและเข้าร่วมในการทำวิจัยเองทั้งสิ้น ระบบในการดำเนินการในลักษณะนี้เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างชุมชนที่จะมีความสนใจในการทำวิจัย action research ซึ่งจะเป็นชุมชนที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาตนเองและการพึ่งตนเองได้ ซึ่งจะไปสู่การพัฒนาวิชาชีพของตนโดยการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร และนำเอาสิ่งใหม่ๆ เข้ามาใช้ในการสอนและการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้ได้ผลที่ดีขึ้น

ความคิดเห็นของครูที่เข้าร่วมโครงการ LIPT:

ครูส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมโครงการเป็นครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาต่างประเทศมาแล้ว และมีคุณวุฒิทางการสอนมาแล้วทุกคน จากการประเมินผลความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมโครงการส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกที่ตนเองมองวิชาชีพของตนแตกต่างไปจากเดิมและมีความกล้าที่จะเสี่ยงทำการศึกษานำทฤษฎีหรือแนวคิดที่เกี่ยวกับการสอนมาใช้ในชั้นเรียนมากขึ้น (professional renewal) มีครูจำนวนเกือบครึ่งต้องการที่จะร่วมโครงการต่อไปอีก เพราะเห็นว่า LIPT มีส่วนช่วยให้การสอนในชั้นเรียนดีขึ้น ครูเริ่มพัฒนาทักษะในการพิจารณาสิ่งที่ตนทำอยู่ในห้องเรียน (reflective skills) ซึ่งช่วยให้เกิดความคิดที่จะทำอะไรที่สร้างสรรค์ขึ้นกว่าเดิม ให้นักเรียนทำโครงการทางภาษา เช่น ทำนิทาน มีภาพ และคำบรรยายเพื่อเอาไปเล่าให้นักเรียนในชั้นเล็กกว่าฟัง ครูส่วนหนึ่งให้ข้อคิดเห็นว่าประสบการณ์ที่มีค่าที่สุดคือการได้มีโอกาสพบปะกับครูสอนภาษาในโรงเรียนอื่นๆ และได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปัญหาและประสบการณ์ที่มีต่อกัน ซึ่งอาจนำไปสู่การปรับปรุง

เปลี่ยนแปลงหลักสูตรการสอนภาษาที่ตนกำลังรับผิดชอบสอนอยู่ให้ดีขึ้นในที่สุด (curriculum renewal)

ข้อคิดที่ได้จากโครงการ LIPT ในรัฐออสเตรเลียได้:

เป็นที่แน่นอนว่าลักษณะการทำงานของคนออสเตรเลียและคนไทยต่างกัน ปัญหาการบริหารงานก็แตกต่างกัน แต่ก็มีปัจจัยหลายอย่างในโครงการนี้ที่คล้ายกับสถานการณ์ในบ้านเรานั้นคือ ครูที่เข้าโครงการนี้เป็นครูที่สอนภาษาต่างประเทศ ขนาดชั้นเรียนที่สอนมีขนาดประมาณ 30-35 คน นักเรียนส่วนใหญ่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และมักจะไม่มีโอกาสที่จะพูดหรือใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้บ่อย ดังนั้นจึงมักจะพูดภาษาอังกฤษในขณะที่เรียนภาษาต่างประเทศ ครูเองก็มักจะไม่ได้ใช้ภาษาต่างประเทศนั้นเป็นสื่อในการสอนตลอดเวลา เพราะตนเองก็มักจะไม่คล่องพอ นอกจากนี้ลักษณะของครูสอนภาษาในออสเตรเลียที่คล้ายคลึงกับครูไทยคือไม่มีทักษะในการทำวิจัยและยังเป็นครูโรงเรียนก็จะมีหน้าที่สอนโดยตรง ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทที่มีประโยชน์และต้องใช้เวลามากอยู่แล้ว การทำวิจัยจึงเป็นสิ่งที่ไกลตัวและมักจะไม่ได้นำไปสู่การเลื่อนขั้นทางวิชาชีพใดๆ ครูในโครงการนี้สมัครเข้าร่วมโครงการด้วยความสมัครใจ และทำวิจัยในขณะที่สอนเต็มเวลา สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าครูเหล่านี้เห็นความสำคัญของการพัฒนาวิชาชีพของตนเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณางานวิจัย 8 เรื่องที่ได้รับ การคัดสรรแล้วและนำมาพิมพ์ในหนังสือที่พิมพ์โดยแผนกการศึกษาของรัฐ จะเห็นว่าเป็นงานที่เป็น ethnographic study ส่วนใหญ่คือมีการเก็บข้อมูลจากการสังเกต สัมภาษณ์ หรือการสอบถามด้วยแบบสอบถาม หรือจากบันทึกของครูและของนักเรียนที่ได้เขียนเป็นประจำ ไม่มีข้อมูลที่เป็นสถิติมาเกี่ยวข้อง เป็นงานที่อ่านเข้าใจง่าย หัวข้อที่ทำก็เป็นเรื่องที่ครูสอนภาษาต่างก็สนใจอยู่แล้ว เช่น Use of Games (for developing communicative competence), Let's use more French (as strategies for language learning), Peer group tutoring และ Focus on creative writing เป็นต้น งานวิจัยเหล่านี้เป็นงานวิจัยขนาดเล็กทั้งสิ้น เพราะทำกันในระยะ 7-11 สัปดาห์ แต่ข้อมูลที่ได้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เพราะสะท้อนสิ่งที่เกิดในห้องเรียนโดยตรงทั้งจากครู นักเรียน และภาษาในห้องเรียน

ประสบการณ์ของครูในรัฐ South Australia น่าจะทำให้หลายคนคิดถึงความเป็นไปได้ในการที่จะสนับสนุนครูสอนภาษาอังกฤษในประเทศเราให้มีความพร้อมในการทำวิจัย action research ในแนวที่ไม่ต้องใช้การทดลองหรือเกี่ยวข้องกับสถิติบ้าง รูปแบบในการจัดทำ อาจทำในลักษณะที่เริ่มจากการอบรมครูที่มีความเต็มใจจะเข้าร่วมโครงการในเชิงแนวการสอนและการเรียนภาษาใหม่ ๆ การทำวิจัย การเลือกหัวข้อทำวิจัย และการใช้วิธีการทำวิจัยให้เหมาะสมกับหัวข้อและสถานการณ์ ผู้ที่ทำหน้าที่อบรมบางส่วนอาจจะเป็นวิทยากรจากประเทศที่มีประสบการณ์มาแล้ว อาจมีกลุ่มพี่เลี้ยงคอยช่วยและแนะนำผู้ทำวิจัยหลังจากการอบรม และตลอดระยะเวลาที่ยังมีการดำเนินการทำวิจัย กลุ่มพี่เลี้ยงควรจะประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในประเทศเราที่มีความถนัดในการทำ action research เช่น อาจารย์ในสาขาวิชาสังคมวิทยาหรือมานุษยวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางทฤษฎีการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สำหรับในประเทศเรา ถ้าจะทำโครงการลักษณะนี้ให้มีความคล่องตัวและรวดเร็วควรจะทำกัน

ในกลุ่มขนาดเล็ก เช่น เป็นโครงการของแผนกภาษาอังกฤษตามโรงเรียน ในคณะหรือสถาบันสอนภาษาในมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามโครงการนี้จะเป็นไปได้ถ้าเราสามารถโน้มน้าวครูของเราให้เห็นความสำคัญของการพัฒนาวิชาชีพของตน โน้มน้าวให้ครูกล้าเสี่ยงทำอะไรใหม่ๆ ขึ้นมาบ้าง เพื่อจะได้ไม่เบียดเบียนกับสิ่งที่ทำอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน สามารถโน้มน้าวให้ครูสอนภาษาเชื่อว่าไม่มีอะไรเสียหายแน่นอนถ้าครูสอนภาษาอย่างเราจะเริ่มทำอะไรที่แตกต่างไปจากเดิมด้วยความรอบคอบเพื่อเรียนรู้ และเติบโตไปกับมัน ผลสุดท้ายสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับครูสอนภาษาที่จะมีค่าที่สุดก็คือทัศนคติใหม่ๆ ที่มีต่อวิชาชีพของตน นั่นคือการมองวิชาชีพนี้ด้วยความเชื่อว่ามีสิ่งต่างๆ มากมายในชั้นเรียนที่รอคอยให้ครูได้ศึกษา ปรับปรุง และครูที่สอนในชั้นเรียนนี้แหละที่เป็นผู้ที่สามารถนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่วิชาชีพนี้ได้โดยอาศัยผลของการวิจัยชั้นเรียน มิใช่การพึ่งแต่การวิจัยของนักวิชาการทางภาษาที่บางคนไม่มีโอกาสพบปัญหาในชั้นเรียนและเข้าใจชั้นเรียนมากเท่าตัวครูสอนภาษาเอง

Bibliography

- Burton, J. 1992. An Evaluation. Adelaide: The Language Inservice Program for Teachers of Language Other Than English.
- Freeman, D. and Long M. 1992. An Introduction to Second Language Acquisition Research. London : Longman.
- Kemmis, S. 1990. The Action Research Reader. Australia. Deakin University Press.
- Nunan, D. 1991. Research Methods in Language Learning. London : Cambridge University Press.
- Nunan, D. 1989. Understanding Language Classrooms : A Guide for teacher-initiated action : Prentice Hall.
- Seliger, H. and Shohamy, E. 1989. Second Language Research Methods. Hong Kong : Oxford University Press.
- Windows on Practice Language Learning Case Studies from LIPT, 1991. Education Department of South Australia.